

РЕШЕНИЕ

№ 18192

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разглежда докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20231110120745 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „Т С“ ЕАД против И. И. Т. и А. Ц. Т..

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответниците е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот: апартамент № 17, находящ се в гр. София, ж.к. „...“ аб. № 259828. Твърди, че за процесния имот се дължат:

сумата **906, 15** лв. главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2019 г. - м.04.2019 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до изплащане на вземането;

сумата **201, 41** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 05.04.2023 г.;

сумата **34, 61** лв. главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.03.2020 г. – м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до изплащане на вземането;

сумата **8, 09** лв. мораторна лихва върху нея за периода 16.05.2020 г. – 05.04.2023 г.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответниците да му заплати исковите суми в условията на разделност, както следва: И. И. Т. – 1/2 и А. Ц. Т. – 1/2. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба от ответника И. И. Т..

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответницата А. Ц. Т., с който оспорва исковете. Оспорва качеството си клиент на топлинна енергия по съображения, че след развода ѝ с ответника И. И. Т. процесният имот му е бил предоставен за ползване по силата на съдебно решение, като ответницата няма достъп до него повече от 18 години. Твърди, че бившият ѝ съпруг е и титуляр на партидата за имота, поради което на него се издават и фактурите от страна на ищцовото дружество, доколкото той е страна по облигационното правоотношение с ищеца. Излага съображения, че начисленото потребление и остойностяването на топлинната енергия в процесните фактури е неправилно. Моли съда да отхвърли предявените срещу нея искове. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Представен е договор за продажба на ведомствен недвижим имот от 10.09.1993 г., по силата на който И. И. Т. и А. Ц. Т.а са придобили собствеността на следния недвижим имот: апартамент № 17, находящ се в гр. София, ж.к. „.....“ състоящ се от: една стая, дневна, кухня и сервизни помещения, с площ от 67, 50 кв.м.

С решение от 09.12.2005 г. по гр.д. № 2260/2005 г. на СРС, 83 състав, което е влязло в сила, е прекратен сключеният на 21.08.1977 г. брак между И. И. Т. и А. Ц. Т.а, като семейното жилище – процесният апартамент № 17, е предоставено за ползване на И. И. Т.. Видно от бракоразводното решение, след прекратяване на брака съпругата ще носи предбрачната си фамилия – Т..

Представено е решение от 25.10.2018 г. по гр.д. № 25051/2018 г. на СРС, ГО, 163 състав, с което са уважени искове на „Т С“ ЕАД против И. И. Т. за същия имот, но за предхождащ период. Не се установява решението да е влязло в сила.

Видно от представения протокол от проведеното Общо събрание на собствениците на етажна собственост, находяща се в гр. София, ж.к. „.....“ от 01.09.2002 г., етажните собственици са взели решение да се сключи договор с „Т“ ООД, което дружество да извършва дялово разпределение на топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост. В този протокол е съставен и списък на етажните собственици, които с подписите си са удостоверили горното решение, в т.ч. под № 28 от списъка – И. И. Т..

Представен е договор от 17.09.2002 г., сключен между ЕС като възложител и „Т“ ООД като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение, с който страните са договорили абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки.

Представен е договор, сключен между „Т С“ ЕАД – възложител и „Т“ ООД – изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово

разпределение на топлинната енергия по чл.139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите му е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Със същата е разяснено, че когато топлоснабденият имот е жилище, притежавано в режим на СИО, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК между двамата възниква наемно правоотношение. Такова

правоотношение между бившите съпрузи извежда по тълкувателен път и съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 1 СК от 1985г. (отм.). **Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с открий.ето на индивидуална партида при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг.** Възникналото наемно правоотношение по чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК само по себе си не е достатъчно, за да може да се приеме, че само ползващият бивш съпруг дължи цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, тъй като по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие клиенти на топлинна енергия продължават да бъдат и двамата бивши съпрузи по силата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в качеството си на съсобственици.

В случая се от представения по делото договор за продажба на ведомствен недвижим имот от 10.09.1993 г. се установи, че ответниците са придобили собствеността на процесния имот. Установи се от представеното решение от 09.12.2005 г. по гр.д. № 2260/2005 г. на СРС, 83 състав, че това е станало през време на сключения между страните на 21.08.1977 г. брак, поради което имотът е придобит в режим на СИО.

Бракът между страните е прекратен с посоченото решение, като ползването на процесния имот – семейно жилище, е предоставено на ответника И. И. Т..

От страна на ответницата се твърди, че от преди прекратяване на брака помежду им бившият ѝ съпруг е поискал открий.е на партида за имота на негово име.

В тази връзка с доклада по делото на ответницата е указано, че не сочи доказателства за установяване на твърдението си, че бившият ѝ съпруг е сключил писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие – с открий.ето на индивидуална партида при последното за целия имот. По делото не са ангажирани доказателства в горния смисъл – не е представена молба-декларация за открий.е на партида за имота на негово име, въз основа на която да се приеме, че ответникът е отправил предложение до ищеца за сключване на писмен договор при публично известни общи условия, което ищецът да е приел с открий.е на партидата. Само по себе си обстоятелството, че ищецът издава фактури на името на ответника Т., не е достатъчно да обуслови извод в горния смисъл и

да изключи отговорността на ответницата.

По тази причина съдът намира, че клиенти на топлинна енергия са и двамата бивши съпрузи по силата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в качеството им на съсобственици.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

С оглед изложеното се налага извод за съществуването на облигационно правоотношение с ищцовото дружество за исковия период.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и Наредбата за топлоснабдяването.

В случая измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е извършено от „Т“ ООД. Третото лице-помагач е осъществявало услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период, в какъвто смисъл са и ангажираните по делото писмени доказателства.

Между страните не се спори, че процесният имот е топлоснабден, както и че стойността на доставената топлинна енергия за исковия период м.05.2019 г. - м.04.2019 г. възлиза на сумата **906, 15** лв.

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността – за по 1/2.

Задължението за заплащане стойността на топлинната енергия е парично, с оглед на което в случай на забава съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на

забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл.84, ал.1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД.

Съгласно чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

С оглед изложеното ищецът има вземане за мораторна лихва, начислена за периода 15.09.2020 г. – 05.04.2023 г., в размер на сумата **201, 41** лв., определен по реда на чл.162 ГПК.

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността – за по 1/2.

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от Наредбата за топлоснабдяването е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение /извършвана от избран от клиентите търговец/, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с

търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от КЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл.20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение в качеството на продавач на топлинна енергия.

Установи се по делото, че за исковия период м.03.2020 г. – м.04.2021 г. от страна на „Т“ ООД е извършвана услугата дялово разпределение за процесния имот на стойност исковата сума **34, 61** лв., определена според счетоводна справка на ищеца (л.25).

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността – за по 1/2.

Не се спори между страните, че задълженията на ответницата Т. са изцяло погасени чрез плащане в хода на процеса.

Не се твърди и установява погасяване на задълженията на ответника Т..

Съдът намира, че лихва върху главницата за цената на дяловото разпределение не се дължи, доколкото от страна на ищеца не се установява при условията на пълно и главно доказване изпадането на длъжника в забава по отношение на главния дълг – не е предвиден срок за заплащане на задължението, с оглед на което ответникът изпада в забава след покана, каквато не се установява да е била отправена до него.

По разноските:

Ищецът е направил разноски за заплащане на държавна такса в общ размер на 100 лв. (по 50 лв. за всеки от ответниците) и 5 лв. за издаване на съдебно удостоверение или общо – 105 лв., от която има право, на основание чл.78, ал.1 ГПК, на сумата 104, 26 лв., съобразно уважената част от исковите, която следва да бъде понесена по равно от страните (по 52, 13 лв.).

Не се спори между страните, че ответницата Т. и погасила дължимите от нея разноски чрез плащане.

С оглед изложеното ответникът Т. следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 52, 13 лв. разноски по делото.

От страна на ищеца се претендира и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на сумата от 100 лв., от която ищецът има право на сумата 99, 30 лв., съобразно уважената част от исковите, и която следва да бъде понесено по равно от страните (по 49, 65 лв.). Ответницата Т. дължи юрисконсултско възнаграждение, доколкото плащането е извършено след предявяването на исковите.

Ответницата Т. претендира разноски, на каквито има право на основание чл.78, ал.3 ГПК, съобразно частта от исковите, които спрямо нея се отхвърлят като неоснователни, но доколкото не ангажира доказателства да е сторила разноски, такива не следва да й се присъждат.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. И. Т., ЕГН ***** да заплати на „Т С“ ЕАД, ЕИК ., на основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

сумата **453, 07** лв., представляваща 1/2 от стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 17, находящ се в гр. София, ж.к. „... аб. № 259828, за периода м.05.2019 г. – м.04.2019 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 21.04.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **100, 71** лв., представляваща 1/2 от мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 05.04.2023 г.;

сумата **17, 30** лв. представляваща 1/2 от цена на услугата дялово разпределение за периода м.03.2020г. – м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 21.04.2023 г. до изплащане на вземането, като

ОТХВЪРЛЯ иска за сумата **4, 05** лв., представляваща 1/2 от мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 16.05.2020 г. – 05.04.2023 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т С“ ЕАД, ЕИК . срещу А. Ц. Т., ЕГН ***** искове с основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД, за:

сумата **453, 07** лв., представляваща 1/2 от стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 17, находящ се в гр. София, ж.к. „... аб. № 259828, за периода м.05.2019 г. – м.04.2019 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 21.04.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **100, 71** лв., представляваща 1/2 от мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 05.04.2023 г.;

сумата **17, 30** лв. представляваща 1/2 от цена на услугата дялово разпределение за периода м.03.2020г. – м.04.2021 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 21.04.2023 г. до изплащане на вземането – като **ПОГАСЕНИ ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ В ХОДА НА ПРОЦЕСА;**

сумата **4, 05** лв., представляваща 1/2 от мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 16.05.2020 г. – 05.04.2023 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА Иван И. Т., ЕГН ***** да заплати на „Т С“ ЕАД, ЕИК ., на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, сумата от **101, 78** лв. разноски и юрисконсултско възнаграждение по делото.

ОСЪЖДА А. Ц. Т., ЕГН ***** да заплати на „Т С“ ЕАД, ЕИК ., на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, сумата от **49, 65** лв. юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Т“ ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____